

Айзък Азимов

А-шахта

Дори и от каютата, в която беше натикан заедно с останалите пътници, Антъни Уиндъм все пак успяваше да долови същността на битката. Той знаеше, че краят можеше да бъде само един. Земният им кораб беше само слабо въоръжен търговски кораб, а това, което зърна от клороския вражески кораб, бе достатъчно, за да различи, че е военен.

Скоро щяха да бъдат на борда, тези клороски чудовища. Скафандрите им щяха да ги затрудняват и броят на жертвите им щеше да е висок, но те желаеха земния кораб. Уиндъм разгледа пътниците. За миг си помисли, че ако бяха въоръжени...

Той отхвърли тази мисъл. Портър очевидно бе изпаднал в паника, а и младежът, Лъоблан, не изглеждаше по-добре. Братята Полиоркетис – дявол да го вземе, не можеше да говори за тях поотделно – се бяха свили в един ъгъл и говореха само помежду си. Виж Мулен беше друго нещо. Той седеше съвършено изправен, без никакви признаци на страх или някаква друга емоция на лицето си. Но човекът беше само около метър и шейсет висок и без съмнение през целия си живот не бе държал каквото и да било оръжие в ръцете си.

Там беше и Стюарт, с полузамръзналата си усмивка и с дълбоко вкоренения си сарказъм. Уиндъм хвърли поглед към него сега и го видя да седи и да прокарва мъртвешки белите си ръце през жълтеникаво-червената си коса. С тези изкуствени ръце той бе безполезен.

Уиндъм усети потръпващите вибрации от контакта на кораб с кораб и след пет минути долови шума от битката по коридорите. Единият от братята Полиоркетис извика и се втурна към вратата. Другият изкрещя:

– Аристидис! Почакай! – и се хвърли след него.

Всичко стана страшно бързо. Аристидис излезе от вратата в коридора. Другият от братята Полиоркетис извика кратко, то не бе дори вик. Уиндъм бе до вратата и се взря ужасен в почерняващото петно – това, което беше останало от Аристидис.

Бяха необходими съвместните усилия на останалите, за да внесат другия брат обратно в стаята.

Шумът от битката заглъхна.

Стюарт каза:

– Това е то. Ще оставят двама на борда, двама от клоросите, и ще ни откатат на някоя от техните планети. Ние, естествено, сме военнопленници.

– Само двама от клоросите ще останат на борда? – попита Уиндъм удивен.

– Такъв им е обичаят – каза Стюарт. – Защо питате? Смятате да поведете храбро нападение и да възвърнете кораба ли?

Уиндъм се изчерви.

– Просто се информирам, дявол да го вземе.

Но авторитетният тон, който се бе опитал да възприеме, му бе изменил, знаеше го. Той беше просто един накуцващ старец, бивш военен.

А Стюарт вероятно е прав. Той е живял между клоросите и познаваше обичаите им.

Джон Стюарт бе заявил още в самото начало, че клоросите са дженгълмени. Бяха минали двайсет и четири часа затворничество и сега той повтори изявлението си, докато свиваше пръстите на ръцете си и гледаше как по нежната артиплазма се появяват и изчезват бръчки.

Доставяше му удоволствие реакцията на неприязън, която предизвикваше у другите, но той все повече се отегчаваше да ги дразни. Уиндъм бе прекалено отпуснат, а Портър умееше само да се оплаква. Останалите мълчаха. Деметриос Полиоркетис се беше оттеглил в един свят на мълчалива вътрешна печал. Сега той седеше безмълвен на койката си. Докато Стюарт го наблюдаваше, лицето му потъна в мазолестите длани, така че остана да се вижда само къдравата му рошава коса.

Клод Лъоблан се опитваше без успех да чете писмо. Той беше най-младият от шестимата, едва излязъл от колежа се връщаше на Земята, за да се ожени. Стюарт тази сутрин го бе видял тихо да хлипа като разстроено дете. Той беше много нежен, с почти момичешки красиви големи сини очи и пълни устни.

Оставаше само Рандолф Мулен. Стюарт наистина нямаше и най-малката идея какво да мисли за него. Той беше единственият от шестимата, който бе прекарал в Арктурианските светове по-дълъг период от време.

Как става така, че пътниците толкова бързо научават толкова много един за друг? Доколкото Стюарт знаеше, дребното човече почти не бе разговаряло на борда на кораба. Мулен беше неизменно учтив, винаги отстъпваше встрани, за да направи път на другите, и изглежда целият му речник се състоеше само от „благодаря“ и „извинявайте“.

Той беше дребен, много педантичен. След събуждането си тази сутрин бе оправил спретнатата койката си, беше се обръснал, изкъпал и облякъл. Дългогодишните му навици не изглеждаха ни най-малко нарушени от факта, че сега беше затворник.

Приличаше на карикатура на счетоводител. И най-странното в цялата работа е, помисли си Стюарт, че той е точно това. Беше го забелязал в регистъра – Рандолф Флуелън Мулен; длъжност – счетоводител; месторабота – Прайм Пейпър Бокс Къмпани; Тобаяс Авеню 27, Ню Уорсоу, Арктур II.

– Мистър Стюарт?

Стюарт вдигна поглед. Пред него стоеше Лъоблан, горната му устна леко потрепваше. Стюарт се опита да си припомни как човек се държи любезно. Той каза:

– Какво има, Лъоблан?

– Кажете ми, кога ще ни пуснат да си вървим?

– Откъде бих могъл да знам?

– Всички казват, че сте живял на клороска планета и току-що заявихте, че били джентълмени.

– Предполагам, че ще ни позволят да изпратим съобщения, щом като се озовем на тяхна планета.

Дрезгавият глас на Портър се намеси възбудено:

– Кажете ми тогава, щом знаете толкова много за тези дяволи, какво ще правят с нас, докато сме интернирани? С какво ще ни хранят? Откъде ще взимат кислород за нас? Ще ни убият, казвам ви!

– Няма да ни убият. Ако имаха такива намерения, щяха да са го направили досега. Вижте, ние също пленяваме клороси, и само въпрос на здрав разум е да третираш затворниците си прилично, ако искаш другата страна да се държи прилично с твоите хора. Ние ще живеем. Те ще имат грижа за това.

Прозвуча малкият предупредителен зумер.

Полиоркетис рязко изправи глава и бавно се надигна, устните му се дръпнаха назад. Само едно нещо можеше да бъде зад вратата. Стюарт внимателно се приближи. Полиоркетис го забеляза и вътрешно се изсмя. Нека клорото влезе и тогава Стюарт, дори заедно с всички останали, не би могъл да го спре.

„Изчакай, Аристидис, само миг още изчакай и една част от отмъщението ще бъде платена!“

Вратата се отвори и влезе фигура, обвита изцяло в безформена, вълниста пародия на скафандър.

Странен, неестествен, но не съвсем неприятен глас, започна:

– С немалко безпокойство, земляни, моят другар и аз...

Той рязко спря, когато Полиоркетис с рев връхлетя. Нямаше нищо заучено в нападението му. То беше истински бичи импулс. Привел

ниско тъмната глава, разперил яките си ръце с обрасли с косми пръсти, той тежко се метна напред. Запрати Стюарт на една страна, преди още да бе имал възможност да се намеси.

Клорото можеше без особени усилия да спре насочилия се право напред Полиоркетис или да отстъпи встрани, пропускайки вихрушката покрай себе си. Но не го направи. То извади с бързо движение някакво малко оръжие и един лек, розов, сияен лъч проблясна към втурналия се землянин. Полиоркетис се препъна и рухна, а тялото му запази изкривената си поза и вдигнатия крак, сякаш бе поразено от светкавична парализа.

Клорото каза:

– Не е ранен за постоянно.

То не изглеждаше възмутено от упражненото насилие. Отново започна:

– Земляни, моят другар и аз научихме за известно вълнение в тази каюта. Имате ли някакви нужди, които бихме могли да задоволим?

Стюарт се бе хванал за коляното, което беше ударил. Той каза:

– Не, благодаря ти, клоро.

– Ей, слушайте – задъха се Уиндъм, – това е дяволски оскърбително! Искаме да бъде уредено освобождаването ни!

Малката насекомоподобна глава на клорото се обърна към дебелото старче. Гледката не беше приятна. Клорото беше високо почти колкото землянин, но горната му половина представляваше само тънък, стълбовиден врат и нещо като изпъкналост за глава. Тя се състоеше от тъп, триъгълен хобот отпред и едно изпъкнало око от двете страни. Това, което съответстваше на мозъка при клорото, се намираще там, където би се намирал човешкия корем, а главата бе оставена просто за сетивен орган. Скафандърът на клорото следваше общо взето очертанията на главата, двете очи се виждаха през два чисти полукръга от стъкло, и те изглеждаха бледозелени от хлорната атмосфера в скафандъра.

Едно от очите бе изкривено под прав ъгъл към Уиндъм.

Гласът каза:

– Сериозно ли говорите, землянино? Сигурно сте чували за правила за размяна на пленници.

Клорото се огледа наоколо, местейки погледа си с бързи завъртания на главата, като гледаше към всеки отделен обект първо с едното, а после и с другото око. Според Стюарт всяко око изпращаше отделен импулс към коремния мозък, който трябваше да ги координира, за да получи пълна информация.

Уиндъм нямаше какво да каже. Другите също.

Те го наблюдаваха как се обърна и излезе.

Портър се закашля и каза задавено:

– Господи, помиришете само този хлор! Ако не направят нещо, всички ще измрем с прогнили дробове!

Стюарт отвърна:

– Млъкнете! Във въздуха няма достатъчно хлор, за да накара дори един комар да кихне! Между другото, малко хлор е полезен за вас. Той може да убие вируса на настинката ви!

Той отиде до мястото, където още беше проснат Полиоркетис и коленичи до него:

– Удобно ли ти е, бебчо?

Уиндъм каза:

– Показвате дяволски лош вкус като говорите по този начин, Стюарт!

– Добре, щом толкова сте се загрижили за него, защо тогава не го вдигнете с Портър върху койката?

Той им помогна. Ръцете на Полиоркетис неконтролируемо трепереха.

– И не бъдете прекалено внимателни с него, все пак! – каза Стюарт. – Проклетият глупак можеше да предизвика смъртта на всички ни. И за какво?

Той побутна неподвижното тяло на Полиоркетис и седна на ръба на койката.

– Можеш ли да ме чуваш, Полиоркетис?

Очите на Полиоркетис пробляснаха. Една ръка немощно се повдигна и падна отново.

– Добре тогава, слушай! Никога повече не опитвай подобно нещо! Следващият път то може да означава край за всички ни. Ние съжаляваме за брат ти и това е една отвратителна нелепост, но грешката си беше негова.

Полиоркетис се опита да се надигне, но Стюарт го бутна обратно.

– Не, продължавай да слушаш – каза той. – Зная какво ти се върти в главата! Мислиш си, че щом се справиш от парализата, ще си излееш чувствата в удари. Е, ако го направиш, това вероятно ще означава край за всички ни. – Той стана и облегна гръб на стената. В този момент водеше борба с всички тях: – Никой от вас не познава клоросите така,

както аз ги познавам. Физическите разлики, които виждате, не са важни. Важни са разликите в разбиранията им. Те например не проумяват възгледите ни за секса. Не му придават никакво значение. Но придават значение на социалните групировки. Не забравяйте, че техните прадеди са имали много общо с нашите насекоми. За тях всяка група хора, намерени заедно, образуват социална единица.

Това просто означава всичко за тях. Аз не разбирам точно какво означава. Никой човек не би могъл. Но резултатът е, че те никога не разпръскват една група, точно както ние не разделяме майка от децата ѝ, ако е във възможностите ни. Една от причините да са толкова меки с нас сега е може би представата им за нашата всеобща покруса от факта, че са убили един от нас и те се чувстват виновни за това.

Но ще трябва да запомните: предстои ни да бъдем държани заедно през цялото време. Тази мисъл не ми се нрави. Не бих искал никой от вас за компания и съм напълно сигурен, че никой от вас не би избрал мен. Но това е положението. Клоросите никога не биха могли да проумяят, че нашето съвместно пребиваване на кораба е било чиста случайност.

Това означава, че трябва някак да я караме. Проумяхте ли това? Какво ще кажеш, Полиоркетис? Ти проумя ли го? Затова нека се обиждаме, ако се налага, но да си държим ръцете в джобовете.

За Клод Льоблан най-лошото свърши. Беше му се гадило достатъчно; гадило от много неща, но най-силно – от факта, че беше напуснал Земята. Да постъпи в колеж далеч от Земята бе му се струвало нещо велико. То беше приключение и го бе отгървало от майка му. След първия месец на уплашено приспособяване това бягство му бе носило подличка радост.

И после, през летните ваканции, той не беше вече Клод, плахият студент, а Льоблан, космическият пътешественик. Бе се перчил с този факт с всички сили. Той го бе карал да се чувства човек, който говори за звезди и Скокове, за бит и обичаи на други светове, той му бе дал смелост с Маргарет. Тя го бе обичала заради опасностите, които бе преодолял...

Само дето тази бе първата и той не се бе справил особено добре. Знаеше го, срамуваше се и му се искаше да е като Стюарт.

Той използва като извинение времето за ядене и се приближи.

– Мистър Стюарт?

Стюарт вдигна поглед и кратко каза:

– Как се чувстваш?

Льоблан усети, че се изчервява.

– Много по-добре, благодаря. Ние се храним. Помислих си да ви донеса порцията.

Стюарт пое предложената консерва. Това беше стандартната космическа храна: съвсем изкуствена, концентрирана, хранителна и някак незадоволителна. Затопляше се автоматично при отварянето, но можеше да се яде и студена, ако бе необходимо. Макар че бе приложен и комбиниран вилица-лъжица прибор, порцията беше консистенция, която правеше употребата на пръстите практически и не особено цапащо действие.

Известно време те се храниха мълчаливо, после Льоблан извика:

– Вие сте толкова сигурен в себе си, мистър Стюарт! Това е великолепно!

– Сигурен в себе си? Благодаря, но ето ти го там твоя самоуверен човек.

Льоблан проследи учудено посоката на кимването.

– Мистър Мулен? – прошепна. – Този дребосък? О, не!

Сякаш привлечен от споменаването на името му, макар и без да го бе чул, Мулен се присъедини към тях. Консервата с дажбата му бе едва докосната.

Гласът му имаше обичайната прилика с плахо шумолящ хрусталак.

– Колко време, мистър Стюарт, смятате, че ще отнеме пътуването?

– Не мога да кажа, Мулен. Без съмнение, те ще отбягват установените търговски маршрути и ще правят повече скокове през хиперпространството, за да избегнат евентуално преследване. Няма да се учудя, ако отнеме около една седмица. Защо питате? Предполагам, че имате някоя много практична и логична причина.

– Ами да. Естествено. – Той беше сякаш напълно брониран срещу всякакъв сарказъм. – Мина ми през ум, че може би ще е разумно да разпределим на даджи дажбите, така да се каже.

– Имаме достатъчно храна и вода за цял месец. Това бе първото нещо, което проверих.

– Разбирам. В такъв случай ще довърша консервата.

Той го направи, кати изискано използваше универсалния прибор и от време на време попиваше неизцапаните си устни с носна къпичка.

Полиоркетис стъпи на краката си около два часа по-късно. Той леко се олюляваше и изглеждаше като Духа на обесения. Не се опита да се приближи до Стюарт, а заговори откъдето си беше:

– Зелен, вонящ шпионино, внимавай – каза той.

– Чу какво казах преди малко, Полиоркетис.

Уиндъм се наклони към него.

– Скъпи ми човече, не е в това въпросът. Трябва да има някакъв начин да се спасим!

– Добре. Назовете го.

– Нека всички помислим. Само двама клоро са на борда на кораба. Ако някой от нас успее да се промъкне до тях и...

– Как? Останалата част от кораба е изпълнена с хлор. Ще трябва да се облича скафандър. Гравитацията в тяхната част на кораба е по-висока, така че този, който бе се заел с тази работа, ще топурчи натам бавно и тежко.

Мулен каза замислено:

– Разбира се, има един начин, по който бихме могли да изненадаме клоросите.

Изявлението му щеше да мине незабелязано, ако не беше Полиоркетис. Той грубо се изсмя:

– Мистър Счетоводител! – каза той. – Мистър Счетоводител, продължавайте! Вие също държите големи речи. Оставете думите да се търкалят като празен варел. – Той се обърна към Стюарт и злобно повтори: – Празен варел! Сакаторък, празен варел!

Тихият глас на Мулен се загуби, докато говореше Полиоркетис, но след това каза, говорейки директно на Стюарт:

– Можем да успеем да ги достигнем отвън. Тази каюта има а-шахта, сигурен съм.

– Какво е това „а-шахта“? – попита Льоблан.

– Ами... – започна Мулен и спря затруднен.

Стюарт каза:

– Това е „аварийна шахта“. В главните помещения на всеки кораб я има. Това е просто малка, херметична камера, в която се плъзва трупът. Погребение в Космоса. Винаги много сантименталности и наведени глави, и капитанът изнася треперлива реч от типа, който Полиоркетис не би харесал.

Лицето на Льоблан се сгърчи.

– И да използваме това, за да излезем от кораба?

– Защо не? Суеверност?... Продължавайте, Мулен!

Дребният човек бе изчакал търпеливо. Той каза:

– Веднъж излязъл отвън, човек би могъл да влезе отново в кораба през парните дюзи. Възможно е да се извърши... с късмет. И тогава би се оказал един неочакван посетител в командната кабина.

Стюарт го гледаше с любопитство.

– Как ви хрумна тази идея? Какво разбирате вие от дюзи?

Мулен се покашля.

– Имате предвид, понеже работих в компания за картонени кутии? Ами... – Той порозовя, изчака един миг и започна отначало с безцветен, лишен от емоции глас. – Моята компания, която произвежда луксозни картонени кутии и опаковки, преди няколко години въведе поточна линия за бонбониери тип „космически кораб“ за деца. Те бяха така конструирани, че при дърпането на едно шнурче вътре се спукваха мънички резервоарчета и струйки въздух под налягане се изстрелваха през имитациите на дюзи. Така подхвърляха из стаята кутията, разпръскваща бонбони. Идеята при внедряването беше, че децата ще сметнат за вълнуващо да играят с кораба, и забавно – да се боричкат за бонбоните.

Всъщност провалът беше пълен. Корабът чупеше чинии и понякога удряше някое дете по окото. Още по-лошо, децата не само се боричкаха за бонбоните, но и се биеха за тях. Това беше почти най-лошият ни провал. Загубихме хиляди.

От друга страна, докато се проектираха кутиите, цялата служба беше крайно заинтригувана. За известно време всички бяхме станали специалисти по дюзите. Аз самият изчетох доста книги за конструирането на корабите. В личното си време обаче, не в служебното.

Стюарт бе заинтригуван. Той каза:

– Знаете ли, идеята е малко като на филм, но би могла да свърши работа, ако ни се намери някой герой в повече. Ще се намери ли?

– Какво ще кажеш за себе си? – попита Портър възмутено. – Нас ни заливаш с презрението на евтините си остроумия, но не забелязвам ти да се кандидатираш за нещо.

– То е, защото аз не съм герой, Портър. Признавам си го. Моята цел е да оцелея. Но вие сте благородни патриоти. Какво ще кажете за себе си, Уиндъм? Вие сте старшият герой тук.

Уиндъм каза:

– Вие знаете много добре, че на моята възраст и с този крак... – той положи длан върху неподвижното си коляно, – аз не съм в състояние да извърша подобно нещо, колкото и да ми се иска.

– Ах, да – каза Стюарт, – и аз самият съм сакат в ръцете, както

твърди Полиоркетис. Това ни спасява. А какви недъзи имат останалите?

– Слушайте! – извика Портър. – За какво е всичко това? Как би могъл човек да се вмъкне през дюзите? Ами ако клоросите ги използват, докато някой от нас е там?

– Е, Портър, въпрос на шанс. Точно това е вълнуващото.

– Но той ще се сvari като рак в черупката си.

– Хубав образ, но неточен. Газовият поток ще действа съвсем кратко време, може би една или две секунди и изолацията на скафандъра ще издържи толкова. Освен това, струята се изхвърля навън с няколкокостотин мили в секунда, така че ще бъдеш издухан далеч от кораба, преди газовете да успеят дори да те затоплят. Всъщност ще бъдеш издухан на порядъчно много мили далеч в пространството, след което ще си напълно извън обсега на клоросите. Разбира се, няма да имаш възможност да се върнеш на кораба.

Портър обилно се потеше.

– Не си ме изплашил и за минута, Стюарт.

– Не съм ли? Значи предлагаш да отидеш? Сигурен ли си, че си обмислил какво означава да си изхвърлен в космоса? Ще бъдеш съвсем сам, както знаеш. Наистина съвсем сам. Газовата струя вероятно ще те е оставила да се въртиш или премяташ с хубава скорост. Няма да усещаш това. Ще ти се струва, че си неподвижен. Но всички звезди ще се въртят и въртят около теб, сякаш са само резки в небето. После отоплителната ти система ще се изтощи, кислородът ти ще свърши и много бавно ще умреш. Ще имаш много време за мислене. Или, ако бързаш, ще можеш да разгерметизираш скафандъра си. Това също няма да е приятно. Виждал съм лицата на мъже, на които при злополука им се е скъсал скафандъра, и гледката е доста ужасна. Но ще бъде поне по-бързо. Тогава...

Портър се обърна и се отдалечи с несигурна крачка.

Стюарт небрежно каза:

– Героична постъпка – първи път. Няма предложения до този момент.

Полиоркетис заговорни и дрезгавият му глас загубяваше думите:

– Продължавай да плямаш, мистър Голяма уста. Само продължавай да дрънкаш този празен варел. Съвсем скоро ще получиш шут в зъбите. Едно момче тук май вече гори от желание да те ритне, а, мистър Портър?

Погледът на Портър към Стюарт потвърди верността на подмятанията на Полиоркетис.

– Тогава ти, Полиоркетис? – каза Стюарт. – Ти си смелчагата с

големите юмруци. Искаш ли да ти помогна да си сложиш скафандъра?

– Смяташ ли, че към теб ще се обърна, ако имам нужда от помощ?

– Ами ти, Льоблан?

Малдият човек се отдръпна.

– Дори не и за да се върнеш при Маргарет?

– Мулен?

– Ами... аз ще опитам.

– Вие какво?

– Казах, че да, ще опитам. В края на краищата, идеята е моя.

Стюарт изглеждаше зашеметен.

– Сериозно ли говорите? Защо?

Мулен сви устни.

– Защото никой друг няма да го направи.

– Но това не е основание. Особено за вас.

Мулен сви рамене.

Зад Стюарт издрънча изпусната консерва. Уиндъм се втурна към тях.

Той каза:

– Наистина ли възнамерявате да отидете, Мулен?

– Да.

– В такъв случай, дявол да го вземе, позволете ми да ви стисна ръката. Харесвате ми. Вие сте един... един землянин, за бога. Направете това и, победител или загинал, аз ще разнасям славата ви.

Мулен стеснително си издърпа ръката от здравата хватка.

А Стюарт се видя в чудо. Бе изпаднал в съвсем необичайно положение. Всъщност, бе изпаднал в най-необичайното за него положение.

Нямаше какво да каже.

Напрежението спадна. Потиснатостта и разочарованието се бяха поразселили, заменени от вълнението на заговора. Дори Полиоркетис опипваше скафандрите и коментираше лаконично и дрезгаво кой смята за подходящ.

Мулен се сблъска с цяла камара проблеми. Скафандърът висеше съвсем хлабаво около него, дори и след затягането на всички закопчалки. Вече беше готов, оставаше да се завинти само шлема. Той наведе глава.

Стюарт държеше шлема с усилие. Той беше тежък и артиплазмните му ръце не го захващаха добре.

– Най-добре си почешете носа, ако ви сърби – каза той. – Това е последната ви възможност за известно време.

Той не добави: „Може би завинаги“, но си го помисли.

Мулен каза безстрастно:

– Мисля, че няма да е зле да нося и резервна кислородна бутилка.

– Да, наистина.

– С контролен вентил?

Стюарт кимна.

– Досещам се за какво мислите. Ако действително бъдете издухан далече от кораба, бихте могли да се опитате да го догоните, като използвате бутилката за реактивен двигател.

Закрепиха шлема на мястото му и закачиха резервната бутилка на кръста на Мулен. Полиоркетис и Льоблан го повдигнаха над зеещия отвор на а-шахтата. Тя беше зловещо тъмна отвътре – металната обвивка на вътрешността ѝ бе боядисана в траурно черно.

Щом Мулен влезе наполовина вътре, Стюарт го спря като почука по прозрачната част на шлема му.

– Можете ли да ме чувате?

Мулен отвътре кимна.

– Притокът на въздух достатъчно ли е? Някакви проблеми в последния момент?

Мулен вдигна бронираната си ръка в уверение.

– Тогава помнете, не използвайте радиото на скафандъра там, отвън. Клоросите може и да уловят сигнала.

Той неохотно отстъпи встрани. Силните ръце на Полиоркетис запускаха Мулен, докато се чу издумкването на обутите в стомана крака по външната клапа. Вътрешната клапа се затвори с ужасна окончателност, скосените ѝ силициеви уплътнители издадоха лек, шиптящ звук. Те здраво закрепиха клапата на мястото ѝ.

Стюарт стоеше при шалтера, който контролираше външната клапа. Той го дръпна и стрелката, показваща налягането на въздуха в шахтата, падна до нула. Малка, червена светлинка предупреди, че външната клапа е отворена. После светлинката изчезна, клапата се затвори и стрелката бавно се изкачи.

Те отвориха отново вътрешната клапа и установиха, че шахтата е празна.

Полиоркетис заговори пръв.

– Пустият му дребосък! Отиде! – Той учудено погледна към другите. – Толкова дребен и такъв кураж!

Стюарт си прочисти гърлото и каза:

– Вижте, аз разправях разни работи, дето не бяха май толкова забавни в края на краищата, като си помисля за това сега. Искам да кажа, че съжалявам, ако е било така.

Той мрачно се извърна и се запъти към леглото си. Чу стъпки зад себе си и усети допир до ръкава си. Обърна се – беше Льоблан.

Младежът тихо каза:

– Аз продължавам да смятам, че мистър Мулен е един дядка.

– Е, не е дете. На около четиридесет и пет или петдесет е предполагам.

Льоблан каза:

– Смятате ли, мистър Стюарт, че трябваше аз да отида вместо него? Най-младият съм тук. Не ми харесва мисълта, че съм оставил един старец да отиде на моето място. Това ме кара да се чувствам като престъпник.

– Зная. Ако загине, ще стане много лошо.

– Но той отиде доброволно. Не сме го карали, нали?

– Не се опитвай да бягаш от отговорността, Льоблан. Това няма да те накара да се чувстваш по-добре. Всеки от нас има по-силен мотив да поеме риска.

И Стюарт мълчаливо седна.

Мулен усети опората под краката му да изчезва и стените около него бързо да се изплъзват, прекалено бързо. Той разбра, че освободеният въздух го отнася със себе си и панически запъна ръце и крака в стените, за да се задържи. За трупове беше наложително да бъдат заправани далеч от кораба, но той не беше труп... в момента.

Краката му изскочиха навън и се залюляха. Чу прилепването на едната от магнитните обувки към корпуса, точно когато останалата част от тялото му изскочи навън като тапа. Той опасно се олюля на ръба на отвора – изведнъж бе сменил ориентацията и гледаше надолу към него, после отстъпи крачка назад, когато капакът се затвори сам и гладко пасна към корпуса.

Обзе го чувство за нереалност. Сигурно това не е той, който стои върху външната повърхност на космически кораб. Не и Рандолф Ф. Мулен. Толкова малко човешки същества въобще можеха да кажат, че са го правили, дори и тези, които постоянно пътуваха из Космоса.

Едва сега постепенно осъзна болката. Изстрелването му през тази

дупка с прилепен към корпуса крак, почти го бе превило на две. Опита предпазливо да се раздвижи и установи, че движенията му са несигурни и е почти невъзможно да ги контролира. Реши, че нищо не счупено, макар че мускулите от лявата му страна бяха зле разтегнати.

А после дойде на себе си и забеляза, че светлините на китките на скафандъра му са включени. При тяхната светлина бе гледал в чернотата на а-шахтата. Сепна го изнервящата мисъл, че отвътре клоросите могат да видят еднаквите петънца движеща се светлина по корпуса. Щрак на клавиша върху колана на скафандъра.

Мулен никога не си беше представял, че стъпил върху космическия кораб, няма да може да вижда корпуса му. Но беше тъмно – толкова тъмно отдолу, колкото отгоре. Съществуваха само звездите, твърди и ярки малки точки без измерения. Нищо повече. Нищо повече никъде. Под краката му нямаше дори и звезди... нямаше ги дори краката му.

Той вдигна глава да погледне звездите. Зави му се свят. Те бавно се движеха. Или по-точно, стояха неподвижни, а се въртеше корабът, но той не можеше да убеди очите си в това. Те се движеха. Погледът му ги проследи – надолу и зад кораба. Нови звезди нагоре от другата страна. Черен хоризонт. Корабът съществуваше само като място без никакви звезди.

Никакви звезди? Е, имаше една почти в краката му. Той тъкмо щеше да се протегне към нея и осъзна, че тя е само блестящо отражение в огледалния метал.

Движеха се с хиляди мили в час. Звездите. Корабът. Той. Но това не означаваше нищо. За сетивата му имаше само тишина и мрак и бавното въртене на звездите. Очите му следяха въртенето... и шлемът на главата му се удари в корпуса на кораба с тихо извънвяване.

Той панически заопипва наоколо със своите плътни, нечувствителни, изплетени от силициевы нишки ръкавици. Краката му все още прилепваха към корпуса, но останалата част от тялото му се бе извила назад, с прав ъгъл в коленете. Извън кораба нямаше гравитация.

Той диво се отблъсна от корпуса, тялото му се огъна напред.

Опита по-бавно, балансирайки с две ръце по корпуса, докато клекна, без да се клатушка. После нагоре. Много бавно. Изправяне. Ръцете встрани за равновесие.

Вече беше прав – с чувство за гадене и виене на свят.

Той се огледа. Господи, къде бяха дюзите? Не можеше да ги види. Те бяха черно върху черно, нищо върху нищо.

Включи светлината върху шлема си. В Космоса няма лъчи, само

елиптични, остро очертани петна синя стомана, хвърлящи отразената светлина към него. Където срещнеха нит, се появяваше сянка, като отрязана с нож, черна като Космос, а осветените участъци бяха рязко очертани, без преливане.

Помръдна ръце и тялото му леко се люшна в обратната посока: действие и противодействие. Пред него изникна видението на дюза с гладки, цилиндрични страни.

Направи опит да се придвижи към нея. Кракът му бе здраво залепнал за корпуса. Дръпна го и той се заизмъква нагоре, сякаш се бореше с плаващи пясъци. Три инча нагоре и почти успя да го освободи; шест инча – и му се стори, че кракът му ще отлети.

Той го премести напред и го пусна. Усети го как влиза в пясъка. Когато подметката му стигна на два инча от корпуса, тя изщрака неконтролируемо, като със звън удари корпуса. Скафандърът му пое вибрациите и ги усили в ушите му.

Замръзна в абсолютен ужас.

Той изчака малко, после отново опита да си вдигне крака – само на един инч, задържайки го със сила и придвижвайки го хоризонтално. Хоризонталното движение не изискваше никакво усилие, то бе движение перпендикулярно на магнитните сили. Но трябваше да внимава кракът му да не щракне долу.

Изпъшка от усилието. Всяка стъпка бе агония. Сухожилията на колената му стеноха, в кръста му се забиваха ножове.

Мулен спря – дюзите бяха точно пред него.

Корабът имаше четири дюзи, на деветдесетградусови интервали, стърчащи навън под ъгъл. Те бяха „фината настройка“ на кораба. Грубото насочване ставаше с мощните тласкачи отзад и отпред, които фиксираха крайната скорост, и с хиператомниците, които имаха грижа за погъщащите пространството скокове.

Но по това време посоката на полета трябваше леко да се коригира и тогава се задействаха парните дюзи. Поединично те можеха да насочват кораба нагоре, надолу, надясно и наляво. При съответните пропорции на налягането корабът можеше да завива във всяка желана посока.

Мулен се бе довялякъл до ръба на парните дюзи. Представи си каква картинка е – малко зрънце олюляващо се на самия ръб на устройство, което стърчеше от един кораб, носещ се през пространството с десет хиляди мили в час.

Той се надвеси да хвърли поглед в дюзата и корабът се устреми стръмно надолу, тъй като ориентацията му се смени. Посегна да се

хване, но не падаше. В космоса нямаше горе и долу освен това, което неговият объркан мозък избере за горе и долу.

Дюзата-цилиндър беше толкова широка, колкото да се побере един човек, за да може да влиза в нея при поправки. Светлинният лъч улови стъпалата почти директно срещу мястото му на ръба.

Той си проправи път към дюзата. Струваше му се, че корабът се изплъзва и върти под него при всяко мръдване. Вдигна ръка над ръба на дюзата, опипвайки стъпалото, отлепи крака си и се вмъкна вътре.

Възелът в стомаха му, появил се там още в първия миг, сега се загърчи в агония. Ако изберяха този момент, за да извършат някоя маневра с кораба, ако парата извистеше навън сега...

Той въобще нямаше да я чуе; въобще нямаше да разбере. В единия миг щеше да сържи за стъпалото, бавно опипвайки следващото с несигурна ръка. В следващия – щеше да се озове в Космоса сам, а корабът щеше да е само едно тъмно, тъмно небитие, загубено завинаги между звездите.

От него отново течеше пот, а сега усещаше и жажда. Той я изхвърли от съзнанието си. Нямаше да има никакво пиене, докато не излезеше от скафандъра... ако излезеше въобще.

Едно стъпало нагоре, още едно и още едно. Колко ли бяха? Ръката му се хлъзна и той невярващо се втренчи в блясъка под лъча светлина.

Лед?

А защо не? Парата, невероятно гореща каквато беше, попадеше върху метал с температура почти равна на абсолютната нула. В кратките мигове на изхвърлянето нямаше време металът да се затопли над точката на замръзване на водата. Кондензираше се пласт лед, който бавно сублимираше във вакуума.

Опипващата му ръка достигна края. Включи отново светлините на китките. Втренчи се с надигаш се ужас в парния струйник, половин инч в диаметър. Изглеждаше мъртъв, безвреден. Но сигурно винаги изглеждаше така, до микросекундата преди...

Около него се намираще външният парен шлюз. Той бе окачен на една централна ос, закрепена с пружини откъм Космоса и с винтове – откъм кораба.

Мулен здраво се запъна в едно стъпало и натисна външния шлюз, който леко поддаде. Заяждаше, но не бе необходимо да се натиска прекалено.

Напъна се към шлюза и го завъртя, като усети как тялото му се завърта в обратна посока. Винтът пое напрежението, докато той

внимателно нагласи малкият контролен ключ, който освобождаваше пружините. Колко добре си спомняше книгите, които бе чел!

Озова се във вътрешната камера, която бе достатъчно широка, за да се настани човек в нея – отново удобство при поправки. Вече не можеше да бъде издухан от кораба. Ако сега пуснеха парата, той просто щеше да бъде запратен върху вътрешния шлюз – достатъчно силно, за да бъде сплескан на каша. Една бърза смърт, която поне въобще нямаше да усети.

Бавно откачи резервната кислородна бутилка. Оставаше само един вътрешен шлюз между него и контролната кабина. Този шлюз се отваряше навън, към Космоса. И той пасваше стегнато и гладко. Нямаше абсолютно никакъв начин да бъде отворен отвън.

Мулен се покачи над шлюза, притиснал прегънатия си гръб към вътрешната повърхност на камерата. Това затрудни дишането му. Резервната кислородна бутилка провисна под неестествен ъгъл. Той хвана маркуча ѝ и го залюля, тласвайки го към вътрешния шлюз така, че да избулти. И пак... и пак...

Това би трябвало да привлече вниманието на клоросите. Те би трябвало да проверят.

Нямаше начин да предскаже кога ще го направят. Нормално трябваше да пуснат въздуха във вътрешната камера, за да накарат външния шлюз да се затвори. Но сега външният шлюз бе отвит и отдалечен от рамките си. Въздухът щеше да мине около него без ефект, изнизвайки се в космоса.

Мулен продължаваше да думка. Щяха ли клоросите да погледнат скалата за измерване на въздуха и да забележат, че тя едва се отмества от нулата, или щяха да приемат напълването на камерата за гарантирано?

Портър каза:

– Няма го час и половина.

– Знам – каза Стюарт.

Всички бяха неспокойни, нервни, но напрежението между тях бе изчезнало. Сякаш всяка емоция се бе устремила към корпуса на кораба.

Портър се безпокоеше. Философията му за живота винаги бе проста – грижи се за себе си, защото никой няма да го направи вместо теб. Разстройваше го да я вижда разклатена.

Той каза:

– Допускате ли, че може да са го хванали?

– Ако бяха, щяхме да сме чули за това – отговори кратко Стюарт.

Потърър усети, с пристъпи на угризения, че останалите не горяха от желание да разговарят с него. Това бе напълно разбираемо: не можеше да се каже, че бе спечелил уважението им. За миг порой самоизвинения заля ума му. Другите също се бяха изплашили. Човек има право да се страхува. На никого не му се иска да умре. Той поне не се бе пречупил като Аристидис Полиоркетис. Той.

Но съществуваше и Мулен, там отвън на корпуса.

– Слушайте – извика Портър, – защо той прави това?

Те се обърнаха да го погледнат, без да разбират, но на него не му пукаше. Тази мисъл го човъркаше, че трябваше да я изкаже.

– Човекът е патриот... – каза Уиндъм.

– Не, нищо подобно! – Портър почти бе в истерия. – Този дребосък въобще няма чувства. Той има само доводи и аз искам да знам какви са тези доводи, защото...

Той не довърши изречението. Можеше ли да каже, че ако тези доводи важеха за един дребен счетоводител на средна възраст, те можеха да важат дори по-силно за него самия?

Полиоркетис каза:

– Той е един проклет, смел дребосък.

Портър стана на крака.

– Слушайте – каза той, – Мулен може и да е загазил там отвън. Каквото и да прави, може да не успява да завърши сам. Аз... аз доброволно се наемам да изляза отвън при него.

Той трепереше, докато го казваше и със страх зачака саркастичния камшичен удар от езика на Стюарт. Стюарт го гледаше, вероятно с учудване, но Портър не смееше да срещне погледа му, за да се увери.

Стюарт меко каза:

– Нека му дадем още половин час.

Портър изненадан вдигна поглед. Нямаше никаква подигравка по лицето на Стюарт. То бе дори приятелски настроено. Всички изглеждаха приятелски настроени.

Той каза:

– А после...

– А после всички, които действително желаят доброволно, ще теглят сламки или нещо равностойно по демократизъм. Кой е доброволец, освен Портър?

Всички вдигнаха ръце, и Стюарт също вдигна.

Но Портър беше щастлив. Той първи се бе кандидатира. Нямахше търпение да мине половин час.

Той свари Мулен неподготвен. Вътрешният шлюз зейна и дългият, тънък, змиеподобен, почти безглав врат на едното клоро бе всмукан навън, неспособен да се пребори с взрива освободен въздух.

Бутилката на Мулен отплува и едва не се откъсна. След един страшен миг на смразяваща паника той я върна с усилие, издърпа я над въздушния поток, изчака, а после силно метна надолу бутилката.

Тя удари мускулестия врат и го пречупи. Мулен, превит над шлюза, отново изтегли бутилката и пак я засили надолу, върху главата, превръщайки изцъклените очи на каша. В почти пълния вакуум блъвна зелена кръв от това, което бе останало от врата.

Мулен не посмя да повърне, но му се искаше.

Извърнал поглед, той се отдалечи назад, хвана външния шлюз с една ръка и го завърта. Въртенето продължи няколко секунди, после в края на винта автоматично се задейства пружините и хлопнаха шлюза.

Мулен пропъзля над смачкания клоро към кабината. Тя беше празна.

Едва успя да забележи това, когато се намери на колене. Стана с усилие. Преходът от безтегловност към притегляне го бе сварил напълно неподготвен. А това беше клорското притегляне, което означаваше, че с този скафандър носи петдесет процента свръхтегло.

Той бавно се обърна. Безглавото клоро се бе сгромолясало и само някоя случайна конвулсия показваше, че някога това е било живо същество. Прекрачи го и с отвращение затвори шлюза към парните дюзи.

Кабината имаше потискащ, дразнещ оттенък и светлините грееха в жълтозелено. Причината беше в хлорната атмосфера, разбира се.

С зълчето на око си долови проблясък на движение. Толкова бързо, колкото позволяваше тежкия му скафандър, той се обърна и извика. Клорото, което смяташе за мъртво, се изправи на краката си.

Вратът му висеше отпуснат, съзряща маса от тъканна пхтия, но ръцете му се протягаха сяло и пипалцата около гръдния му кош бързо потрепваха, като безбройни змийски езици.

Беше сяло, разбира се. Разрушаването на вратното му стъбло го бе лишило от най-важните сетива. Но мозъкът бе останал цял и на сигурно място в коремната кухня. То още живееше.

Мулен отстъпи назад. Опита се трмаво и неуспешно да ходи на пръсти, макар да знаеше, че остатъците от клорото са глухи. То слепешката си пробиваше път напред, блъсна се в стена, опипа я в долната част и започна да се движи покрай нея.

Мулен отчаяно затърси оръжие и не намери нищо. Видя кобура на клорото, но не посмя да посегне към него. Защо не го бе грабнал в самото начало? Глупак!

Вратата на командната кабина се отвори. Тя не издаде почти никакъв звук. Мулен се обърна треперещ.

Другото клоро влезе, цяло и невредимо. То застина за момент на входа, със сковани и неподвижни пипалца; вратното му стъбло се протегна напред, ужасените му очи примигваха първо към човека, а след това – към почти мъртвия му другар.

А после ръката му бързо се стрелна към хълбока.

Мулен несъзнателно и мигновено реагира. Протегна маркуча на допълнителната кислородна бутилка, който, откакто бе влязъл в командната кабина, стоеше прибран в скобата на скафандъра, и с удар изби вентила. Не си направи труда да намали налягането. Остави струята да плисне навън без контрол, така че почти залитна от реактивната сила.

Можеше да види кислородния поток – той плисна в бледи кълбета, заливащи хлорозеленото пространство.

Клорото разпери ръце. Малката човка на буцестата му глава тревожно зина, но без да издаде звук. То се олюля и падна, за момент се сгърчи, а след това притихна. Мулен го доближи и обля тялото му с кислородната струя, сякаш гасеше пожар. После вдигна тежкия си крак, стовари го върху центъра на вратното стъбло и го размаза на пода.

Обърна се към първото клоро. То се бе проснало вкочанено.

Цялата кабина беше побеляла от кислород, достатъчен да убие легион клороси, а бутилката му бе празна.

Мулен прекрачи мъртвото клоро в командната кабина и се запъти по главния коридор към стаята на затворниците.

Реакцията бе започнала. Той хленчеше в сън, несвързан ужас.

Стюарт беше уморен. С изкуствени ръце или не, той отново беше пред контролните уреди на кораба. Два леки крайцера от Земята бяха на път. Повече от двадесет и четири часа се бе справял с управлението фактически сам. Бяха свалили хлориращите съоръжения, свързал отново старите кислородни, установил мястото на кораба в пространството,

опитал се да изчисли курса и изпратил внимателно засекретени сигнали – сигнали, които бяха свършили работа.

Така, че когато вратата на командната кабина се отвори, той леко се подразни. Прекалено уморен беше. Обърна се и видя, че влиза Мулен.

– За бога, връщайте се в леглото, Мулен! – възкликна Стюарт.

Мулен каза:

– Уморих се от спане.

– Как се чувствате?

– Целият съм схванат. Особено в кръста. – Той направи гримаса и неволно се огледа наоколо.

– Не търсете клоросите – каза Стюарт. – Изхвърлихме ги, бедните дяволи. – Той поклати глава. – Мъчно ми беше за тях. Те са смятали себе си за човешки същества, знаете, а нас – за чужди. Не че претпочитам да ви бяха убили, нали ме разбирате.

– Разбирам ви.

Стюарт хвърли кос поглед към дребния човечец и продължи:

– Дълга ви едно специално и лично извинение, Мулен. Нямах много ласкаво мнение за вас.

– Това си е ваше право – каза Мулен със сухия си глас. В него нямаше никакво чувство.

– Не, не е. Никой няма право да презира друг човек. Това право се печели само с труд, след голям опит.

– Мислили ли сте върху това?

– Да, през целия ден. Може би не мога да го обясня. Всичко е заради тези ръце. – Той ги вдигна пред себе си, разпери пръсти. – Трудно е да съзнаваш, че другите хора имат свои собствени ръце. Трябваше да ги мразя за това. Винаги трябваше да правя всичко възможно, за да проучвам и омаловажавам мотивите им, да посочвам недостатъците им, да излагам на показ глупостите им. Трябваше да правя нещо, което да ми показва, че не си струва да им се завижда.

Мулен се размърда с неудобство.

– Това обяснение не е необходимо.

– Неоходимо е! Неоходимо е! – Стюарт усети как мислите му се съсредоточават, напрегна се да ги изложи с думи. – Години наред бях загубил надеждата да открия нещо хубаво в човешките същества. Тогава вие влязохте в а-шахтата.

– По-добре ще е да разберете – каза Мулен, – че бях подтикван от съвсем практични и егоистични съображения. Не желая да ме представяте като герой.

– Нямам такова намерение. Зная, че нищо не бихте направили без причина. Става дума за това, което вашата постъпка извърши с нас, останалите. Тя превърна едно сборище от лицемери и глупаци в свестни хора. И не с магия при това. Те са си били свестни през цялото време. Само че са имали нужда от пример, който да следват, и вие им го дадохте. И... аз съм един от тях. Ще трябва също да следвам вашия пример. През останалата част от живота си, вероятно.

Мулен се извърна от неудобство. Оправи ръкавите си, които не бяха ни най-малко изкривени.

Той каза:

– Роден съм в Ричмънд, Вирджиния, знаете ли. Първо там ще отида. Вие откъде сте?

– Торонто – каза Стюарт.

– Не е много далеч, нали?

Стюарт каза:

– Бихте ли ми казали нещо?

– Ако мога.

– Защо всъщност излязохте там?

Педантичните устни на Мулен се свиха. Той сухо каза:

– Няма ли моята прозаична причина да разруши вдъхновяващия ефект?

– Наречете го интелектуално любопитство, ако искате. Всички ние останалите имахме толкова очевидни мотиви. Портър беше изплашен до смърт, Лъоблан искаше да се върне при своята мила, Полиоркетис искаше да убива клороси, а Уиндъм бе патриот по убеждение. Колкото до мен, аз се смятах за благороден идеалист. И все пак у никого от нас подбудите не бяха достатъчно силни, за да го пхнат в скафандъра и а-шахтата. Тогава какво накара вас да го направите, вас, от всички хора?

– Защо този израз „от всички хора“?

– Не се обиждайте, но вие изглеждате лишен от всякакви емоции.

– Така ли? – гласът на Мулен не се промени, той си остана все така педантичен и тих, но някак не добил някаква напрегнатост. – Въпрос на тренинг, мистър Стюарт, и самодисциплина – не същност. Един дребен човек не може да показва някакви внушаващи уважение чувства. Има ли нещо по-смешно от човек като мен, изпаднал в ярост? Аз съм висок метър и шейсет и два и тежа петдесет и шест, ако ви интересуват точните данни. Е, мога ли да бъда важен? Горд? Да се изпъча в цял ръст, без да предизвикам смях? Къде мога да намеря жена, която да не ме отблъсне с кикотене? Естествено е, че ми се налагаше да се науча да минавам без

външни прояви на чувства. Вие говорите за уродливост. Никой не би забелязал ръцете ви и не би разбрал, че не са истински, ако не бяхте толкова нетърпелив да разкажете на хората всичко за тях в мига, в който ги срещнете, смятате ли, че височината, която не ми достига, може да бъде скрита? Че това не е първото нещо в мен, което човек забелязва?

На Стюарт му идеше да потъне в земята от срам. Бе нахълтал в един личен периметър, където не биваше и да наднича.

– Съжалявам – каза той.

– Защо?

– Не трябваше да ви насилвам да говорите за това. Трябваше сам да забележа, че вие... вие...

– Че аз, какво? Правя опит да се самоизтъкна? Опитвам се да покажа, че макар и тялото ми да е дребно, то съдържа гиганско сърце?

– Не бих се подигравал с това.

– Защо не? Тази идея е глупава, а моите съображения за това, което направих, съвсем не са такива. Какво щях да постигна, ако такава бе тайната ми мисъл? Ще ме заведат ли сега на Земята и ще ме поставят пред телевизионните камери – като ги разполагат ниско, разбира се, за да уловят лицето ми, или като слагат мен върху стол – и ще забодат по мене медали?

– Най-вероятно е точно това да направят.

– И каква ще ми е ползата? Ще си кажат: „И-и, какъв е дребосък!“ И след това, какво? Ще казвам на всеки срещнат: „Знаете ли, че аз съм оня, дето го декорираха за невероятна доблест миналия месец?“ Колко медала, мистър Стюарт, предполагате, че ще бъдат достатъчни, за да добавят десет сантиметра върху мен?

– Погледнато по този начин – каза Стюарт, – разбирам становището ви.

Мулен говореше малко по-бързо сега.

– Имаше време, когато си мислех, че ще им покажа аз на тях, тайнствените „тях“, които включваха целия свят. Щях да напусна Земята и да създам за себе си светове. Щях да бъда един нов и дори още по-дребен Наполеон. Така напуснах Земята и отидох на Арктур. А какво можех да правя на Арктур, което не бих могъл да върша и на Земята? Нищо. Захимавах се с баланси на счетоводни книги. Така че аз съм приключил, мистър Стюарт, със суетата на опитите да стоя на пръсти.

– Тогава защо всъщност го направихте?

– Напуснах Земята, когато бях на двайсет и осем и се заселих в Арктианската система. Оттогава съм там. Това пътуване е първата ми

отпуска, първото ми завръщане на Земята за цялото това време. Смятам да остана на Земята шест месеца. Вместо това клоросите ни плениха и щяха да ни държат интернирани неизвестно колко. Но аз не можех – не можех да им позволя да попречат на пътуването ми към Земята. Нямаше значение какъв е рискът – трябваше да предотвратя тяхната намеса. Това чувство не беше любов към жена, или страх, или омраза, или някакъв вид идеализъм, то беше по-силно от всичките.

Той спря.

– Мистър Стюарт – тихо попита Мулен, – обзема ли ви е някога носталгия?

КРАЙ

© 1951 Айзък Азимов

Isaac Asimov
The C-Chute, 1951

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1179>]